

XV

Того вечора зайшов Сава до Рахіри, і так пересиділи обоє до опівночі.

Ніч була ясна й тиха; вони сиділи на призьбі, говорячи та сперечаючися.

Вона була страшенно зворушена, і її круглі очі прискали раз по раз іскрами. Оповідала йому приключку з Анною, може, по раз шостий, і все наново наказувала йому віддати їй, Анні, «партику», інакше грозила:

— І не подивлюсь у той бік, де йдеш: очі тобі видряпаю, як приступиш на крок до мене!

Він обіцяв їй твердими словами покарати Анну. Був сам так глибоко обурений образою, заподіяною дівчині, що товк від часу до часу п'ястуком по призьбі, неначе мстився вже на неприємельці, одначе се не вдовольняло дівчини.

— Та коли почаствуєш її? — допитувалася нетерпливо. — І як се зробиш? Я б се хотіла знати, — найліпше, я б таки хотіла десь заховатися і дивитися, як ти частуватимеш двірничку!

— Не журися тим! — відповів він глумливо, з похмурим поглядом у своїх сталевих очах, що ніколи не спочивали. — Се вже моя річ. Я почастую її, де подиблю, на полі або й на дорозі. Відтак нехай іде до суду й подає мене.

— Колись, як вона сидітиме сама в полі при товарі, без свідків.

— Тепер зараз я сього не можу зробити, бо вона буде зважлива, — додав, — але трохи пізніше, як уже й сама забуде. Я піду на наше поле... а наше поле об межу з Докіїним ланом, і там охрещу її. Зайду до неї цілком тихо, так, якби хотів спитатися, чи вона не має при собі глечика з водою, та й стану перед нею. Стану перед нею, — тягнув дальше нараз з обличчям зовсім зміненим, неначеб переживав у дійсності сцену, яку малював саме словами, — і буду на неї дивитися. Відтак спитаюся: «Слухай, Анно, хто така Рахіра? Хто вижене її з села?» А відтак почащую її поличниками то вправо, то вліво, що земля зігнеться під її ногами та й в очах почорніє. А відтак спитаюся її: «Відки ти знаєш, що Сава Івонікового Федорчука не засватає Рахіри? Відки ти знаєш, що вона відьма та й дає йому матригуни? Виділа ти те та й маєш на те свідків?» Потім промине їй вже охота чіпати тебе та й називати відьмою, не бійся. Не прийде охота й тоді, як Михайло стане двірником, а вона його жінкою. Спустися лише на мене, лиши мені те.

Він зблід страшенно й предивно під час тих небагатьох слів. Його очі занялися чудним блиском, збільшилися, незвичайно і стали зимні, мов лід. Все те стояло у дивному контрасті до його ніжних, дитинячих черт. Його груди піднімалися й опадали, а він сопів, неначеб що лиш напружився тяжко при фізичній праці. Вона вхопила його за руку і глянула вдоволено на нього.

— Ти... як ти оце зробиш... як ти оце зробиш... — вона ледве могла промовляти з повздержаної утіхи, — то я не знаю що... Інакше я б і їй, і Докії, і всім тим, хто ховають ту гаспиду в себе, запалила хату над головою. Бігме, Саво, що запалила би!

Він обіцяв ще раз сповнити своє слово, і вона вкінці успокоїлася. Пізніше всунулася безшелесне в хату, де старі спали, і винесла тютюн і пляшку з горівкою.

— Тепер напийся! — прошептала вдоволено й підсунула йому під рот трунок. Сама усіла на землю, підібгавши під себе ноги на орієнтальний лад, і напихала люльку. Се був для неї найкращий момент, найбільше пожадана хвилина. Курила радо, до пристрасті, але не сміла того робити інакше, як тайком, бо мати біла її за се, а вона боялася глуму людей. Ні одна дівчина в селі не курила, се було лише у циганів звичаєм, а вона не хотіла уходити за циганку. Ніяким способом, ні за що в світі... Супротивлялася тому з цілою амбіцією своєї дикої, неуговканої вдачі. Але так, уночі, коли вони сиділи на самоті й ні одна людська душа не доторкалася їх, могла собі поступати до вподоби.

І він любив, коли вона курила, бавився тим, мов забавкою. Купив їй сам у поблизькім

містечку, що притикало до Їхнього села, люльку, й любувалися в тишині незрадливої ночі оцею приємністю.

А що тепер були дні гарячі, то вона ходила лише в сорочці підперезана. І так сиділа й тепер у його ногах. Густе неподатне волосся спадало їй дрібними кучерями на чоло, а коротка груба коса теліпалась при скорих рухах її голови по плечах, мов жива. Курячи, гляділа ненастанно на Саву. Припала до нього цілою пристрасною своєю душею. Тішилася, бачачи, що справила йому приємність принесеним трунком, що він оживився ним і став говірливий. Іноді й побоювалася його. Та все, коли трохи попив, було легше дібратися до нього або випросити що-небудь у нього. Ніч була така ясна, круг них виднілися всі предмети так докладно, що можна було з легкістю виразно почислити дрібне листя вишневих дерев, що здіймалися довкола нужденної хатини. З темної зелені малого яринового садка визначувалися стрункі білі мальви гучним ростом угору, а їх білі цвіти, здавалося, в деяких хвилях немов блідніли між густим листям у магічному сяєві місяця. Зі східної сторони хатини, десь за садком, закричала смутно, переразливим голосом сова. Рахіра зачула се.

— Хтось умре! — сказала сухо, звертаючи свої блискучі очі в ту сторону, звідки дався почути віщий оклик. — Звідки вона кричить?

Він здвигнув плечима.

Оклик повторився і, як уже тепер здавалося, зовсім в їхньому сусідстві.

— Ага, се таки близько коло нас! — кликнула.

— Боїшся? — спитав він і глянув поважно на неї.

— Ні.

— Не бійся, ти не вмреш!

Вона всміхнулася і показала свої білі, блискучі зуби.

— Най мої вороги гинуть! — сказала.

По хвилині, під час якої мовчали обоє, обізвалася:

— Не скажеш таки нічого старим про се? А я б їм таки навмисне все розповіла. Нехай потішаться трохи, як чорною годиною. Я їм не до вподоби, то, може, вона приросте їм до серця!

Але він похитав головою. У нього прокинулася інша думка. Він хотів собі се заховати. Воно могло йому колись пізніше ліпше придатися. Колись і проти самого Михайла стати в пригоді. До того хотів колись Михайла захопити з дівчиною і вже тоді... Його очі засяли, як передше, зимним блиском, що чимраз більше ріс, погойдалися по землі від одного предмета до другого, і він замовк. По якімсь часі спер голову в руки, а ті на коліна, втопив очі в землю і промовив:

— Сього року має тато прекрасну пшеницю! Саме та, на котру я сам орав і котру до кінця досівав!

Вона виймила на хвилину люльку з-помежи зубів і спитала:

— Та й що?

— Ніщо! Але та земля, на якій ми сього року ту пшеницю сіяли, дуже добра! Всі наші ґрунти дуже добрі! Земля товста така та красна, що хоч що посій, то все пишно виросте!

— Се ти вперше знаєш? — спитала вона із легким глумом. — Ціле село знає, що ґрунти Івоніки чи не найліпші тут у селі. І від панських, мабуть, ліпші.

— Я се й перше знав! — відповів він звільна і все задумчиво. — Але відколи Михайло пішов, знаю се ще ліпше. Як чоловік сам сіє, сам оре, сам сапає, — спізнає все ліпше. Але той кусник — він лежить недалеко від бурдею і від нього найближче до цісарського гостинця — я б його дуже хотів мати. Я б собі хотів там поставити хату. Але, — додав, сумніваючися, — чи мені його тато дасть? І Михайло казав раз, що там було би дуже добре поставити хату. Навкруги мали би ми свої ґрунти. До дороги близько, в бурдею не буде можна все сидіти. Ми оба не зможемо в бурдею сидіти.

— Старий не дасть тобі того лану! — закинула рішучим тоном Рахіра.
Він не відповів.

— Старий не дасть тобі його! — повторила вона роздрознено. — Він дасть його Михайлові, а як уже дасть, то захоче, аби ти мене покинув...

Очевидно, вія мав ті самі слова на устах, бо докинув так само нетерпливо й роздрознено:

— Він зараз зачне говорити про гріх і скаже, що з гріхом на душі чоловік ніколи хісна з землі не здобуде, та й таке інше. Я знаю! Я вже наперед знаю...

Вона гляділа вперед себе хвилю живо, задумана, з випуленими очима. Побачила себе в уяві газдинею, з красним, як сніг білим рушником на голові, в довгім вишитім кожусі, як ішла за ним у неділю до церкви. Всі чоловіки й жінки оглядалися за ними, а дівчата аж миналися зі злості. Вона була газдинею на Івонікових ґрунтах! Вона, Рахіра!

Се була її мрія, що вічно леліялась у її серці. Се було те велике щастя, за яким горіла її лако душа й без якого не могла собі уявити життя. Прилягла до нього цілою своєю ненаситною, гарячою вдачею, з цілим голодом молоді дикої природи, що, зіллявшись ще і з іншим життям в одно, ніяк не могла розстатися хоч би й у думці від неї і всіх об'яв і вимог, які її за собою потягали.

В погоні за удержанням того її грубого, уявою вимріяного щастя деморалізувалася несвідомо чимраз більше, не жахаючися ніяких, хоч би найпідліших, учинків для заспокоєння своїх бажань.

Так, як вона собі уявляла, як думала та як хотіла, — мусило статися. Інакше й не могло воно бути. Він хотів її, вона хотіла його, він мав дістати землю від родичів, а все інше майже не існувало для неї.

— Ти! — вирвалося нараз нетерпливо із її уст. — Чого ти ніби ждеш? Поки Михайло з війська верне?..

— Та й я маю ще до війська йти! — відповів похмуро. — Раз не взяли, але другий раз можуть узяти!

— І тебе? Таже вже Михайла відібрали?

— Та так, але я мушу за себе служити! — сказав знов хмарно. Вона помовчала хвилину, а відтак спитала:

— А якби ти ще одного брата мав, мусив би й той іти?

— Авжеж!

— А ти б конче мусив?

— Гадаєш, ні? Тоді тим більше!

— Чому тим більше?

— Бо при родичах усе б один лишився! Розумієш?

— Звідки ти се знаєш, хто тобі те казав? — спитала.

— Се я знаю! Та й від тата знаю! Те всі знають!

Вона замовкла й попала, як передше, у живу задуму. По якійсь хвильці спитала:

— А як воно буває, як дома є лише один син?

— Тоді він може бути увільнений, тоді можна сказати: «Старі слабі, і він мусить лишитися дома, щоби старих доглядати та й господарством правити».

Вона не питала вже більше. І він замовк, скрутив собі папіросу, а вона почала гризти нігті. По якійсь хвилині обізвалася:

— Як Михайло прийде, то ти будеш мусити йти. А заким ти вернеш, то він ожениється, і старий дасть йому найліпшу землю. — Вона говорила се голосом, що чимраз більше знижався та упадав... Ніби бачила, як нараз її щастя розбивається, як гинуть усі надії.

— Та я не мушу йти до війська, — сказав.

— Але ж ти сам казав, що мусиш іти...

— Я відріжу собі один палець... або ні — то ти мені даси щось від твоєї тітки з М. — яке

зілля, якийсь трунок, щоби мене на той час звалило... Я стану марний, і мене не відберуть. А не боюся жовнірства, — додав з притиском, — але я не хочу служити. Я там буду волочитися зо два-три роки з гвером, а за той час утрачу найліпшу землю. Мені лише про землю ходить, лише про землю. Все інше мені байдуже. Нас є двоє на ту землю: маємо однаково й добру і слабу дістати.

— В тебе таке саме право, як у нього! — potwierдила вона лакомо.

— Таке саме, а може, ще й більше!

Замовкли обоє. Так сиділи якийсь час. Згодом запіяв когут. Було по півночі. Він прокинувся зі своїх гадок, хотів піднятися з місця, але вона вхопила його за руку й затримала.

— Лишися вже тут оцю ніч, — промовила півголосом. — Дома не будеш ліпше спати, як тут.

Він усів на місці, не сказавши ні слова, і обняв її рукою за шию. Вона прошептала йому кілька пестливих слів до вуха і притулилася до нього, мов ласиця, однак він не всидів довго. Нараз устав, неначе на якийсь внутрішній приказ, неначе його гнало звідсіля щось геть, і, відсунувши її руку від себе, піднявся живо з місця.

Його очі почали за чимось то сюди, то туди блукати, а відтак спинилися на пляшці з горівкою. Станув.

— Є ще тут що? — спитав.

А відтак, відкривши ще трохи трунку, приложив пляшку до уст і випив усе до останньої краплі...

— А тепер уже йду! — сказав.

Вона встала за ним, простягнувшись коло нього безшелесно, мов кітка, і випроводила його аж до перелазу. Опісля подали собі руки.

— Не забудь за Анну! — пригадала вона ще востаннє.

— Не бійся! — відповів, усміхаючись. Але той усміх споганив його ніжні дитинячі черти до крайності...

.....
«Аби вже мене так моя добра доленька забула, як я її забуду!» — думав далі, прямуючи байдужим кроком полем до бурдея.

«Побожна! Полізла з мамою на прощу, скавуліла перед усіма іконами, понесла світло та гроші, а тепер — ади! — як кртиці (кроти), як борсуки лізли десь під землю, аби їх ніхто не ймив, а воно таки вийшло все наверх!»

Ціле його роздразнене нутро зворохобилося, але zarazом відчув він велике вдоволення й несказанну злорадність. Тато й мама докоряли йому за його зносини з Рахірою, мов за проступок, називали найтяжчим гріхом, набивали вуха від рана до вечора прерізними острогами та грізью, що нічого від них не дістане, а он тут пішов старший, звів дурну наймичку й хотів їм у хату ніби невістку впровадити...

Був би майже вголос розсміявся, такою смішною видалася йому оця ціла справа в тій хвилі. «Капітан», як його мати іноді називала, будучий «двірник»!

«Так, таки так! Мама! — говорив у нім якийсь голос далі. — Вона вже отворить очі і сплесне в ручечки, як довідається про те. Буде вже мати собі потіху».

Однак його серце не сміялось довго. При спогаді про матір замовкло і схлодніло в його душі. Знав. Так як мати не припустить ніколи в хату Анни за невістку, так не прийме й Рахіри ніколи до себе. Ніколи!

Неначе вовчиця, кинеться до нього й буде відривати його від дівчини, коли прийде вже до шлюбу. Відчув інстинктом, що вона буде його найтяжчим ворогом у боротьбі за його щастя. Ні батько, ні Михайло, ні люди, ніхто інший — лише вона одна! Одна-однісінька вона.

Мимоволі збилися його руки в п'ястуки.

— Мамо! мамо! — просичав ненависно крізь зуби, затискаючи сильно п'ястуки. Всюди

стрічав її. Всюди було її повно! Здавалося, був би її здавив, так дуже станула йому нараз в дорозі й з такою свідомою ненавистю згадав її в ту хвилину.

Його груди піднялися із внутрішнього зворушення й ніздрі задрижали. Був страшний в оцій хвилі. Якби була Марійка його тепер побачила, була б без сумніву сказала: «Тепер він знов якийсь без ладу!» До того гризла й мучила його вічна тривога, що не дістане ніякої землі. Почув себе неначе відкинутим, неначе без вартості й відчув, що не може бути без землі... Але і без Рахіри не міг лишитися.

«Рахіра — або земля!..» — сказав одного разу коротко тато, а мама неначе тисячами язиків повторяла те саме. Всі закутки хати відзивалися до нього, як станув лише на порозі дому. Ба навіть і сама земля мала лише ті одні слова для нього. Всюди, де спинився його погляд: на полях, на нивах, де пишалося збіжжя, шелестіла кукурудза, перемінялося все в те одне: «Рахіра — або земля!»

Се випивало його кров і виводило з рівноваги. Під час тих двох років, коли був приневолений служити їй удвоє стільки, вона прикувала його до себе більше, як батько й мати.

А Рахіра знов говорила: «Як не будеш мати землі, то не зможемо побратися! З чого нам жити?»

І справді, з чого їм жити?

А її покинути не приходило йому навіть на думку, не сніло навіть. Попросту — не міг бути без неї. Його чоло зморщилося хмарно.

«Рахіра — або земля?..»

А відтак сказав у нім голос виразно й голосно: «А чому не одно й друге?»

Так, чому ж не одно й друге?

«І одно, й друге!» — заспівало в нім, і він почув нараз вдоволення, немов був уже в посіданні одного й другого дорогого скарбу.

Так, обоїх! Се вистарчало йому. Він лише сього хотів. Се був початок і кінець його мрій і бажань. Оце, власне. І сього хотів він усіми нервами свого ества, хотів до кінця свого життя. Бажав сього свідомо й несвідомо, лише жив і дихав тим...

.....
Ішов іще полем до бурдея. Ніч була така ясна й лагідна, така тиха, неначе хотіла розійтися в лагідності і красі. Десь-не-десь стояло мовчки, не шевелячися, не жате ще збіжжя, дрижала роса на колосі, або товпилися один по однім снопи в кланях (полукіпках), кидаючи відсторонь велику неповоротку тінь коло себе.

Він ішов у напрямі поля, тою самою стежкою, що знижалася, мов котел, що колись ішли нею Анна з Михайлом. Його позір спинився на бурдею і деревині, що обдавала його темною тінню, а відтак мимоволі на «сусіднім» ліску.

Він лежав так темно й густо, так спокійно, неначеб ждав на кого. Все оставав однаковий і поважний. Хлопець успокоївся, поглянувши на нього, й інші образки заповнили його душу. Звідти він часто крав дрова. Там зрубав він одного разу цілого дубка і продав жидові, і до сеї днини не знав про се ніхто, іншим разом украв татові два штублі (колоди), спрятав там і знов продав жидові, і тато на те не прийшов. А знов раз, саме в середині літа, забрав мамі кусень полотна, що білилося, закопав там — і ніхто й не писнув за ним.

Він був там певніший, як дома. Сей ліс ставав йому не раз у пригоді, не був далеко від бурдея, а що найліпше — все, що в лісі роблено, не було гріхом. Чи вкрати що, чи крадене заховати, чи чинити там добре або зле, — се все не було там гріхом. Уже як ліс кінчився, як лишилася остання деревина за спиною і чоловік ступив на рівне, чисте поле, так лишився за ним і всякий гріх, і він був свободним, чистим, як передше...

Прискорив кроки.

Побачив зайця, як той гнав уперед нього конюшиною високими скоками. Він мусив його дістати.

Ніч була така місячна й тиха, все спало, і ніхто не перешкодить йому вбити звіра. В бурдею мав пишну батькову стрільбу, що ніколи не хибила, а вбивала на місці. Так мав би що понести завтра до жида на Гоппляцу. Жиди самі дичини не їдять, але вони скуповують її для панів до міста.

Он там виринув він знову із конюшини, темний і зграбний. Піднявся на задніх лапах і стеріг вухами. Саме аж просилося гримнути в нього... Він не йшов уже з бурдею, а біг. Забув уже й землю, й Рахіру, і вся вага, що тяжіла йому ще перед хвилиною на душі, була неначе здута; він відчував і знав лише одно: того звіра он там він мусив спалити. Його гнало до того, неначе мусив се зробити за всяку ціну, неначе мав тим відзискати всю рівновагу свого єства.

Легкі, імлісті постаті, що висіли недвижно перед «сусіднім» лісом над вогкою, багнистою левадою, здавалося, ворушилися, оживлялися й незаметно усувалися з місця. Здавалося, зливалися ніжно в одну масу і, здіймаючися побідно вгору, мостили, приманюючи таємничими рухами, дорогу до темної, вижидуючої глибини лісу.

Одна звізда на небі найшла своє місце невідгидним і замінила його. Величезним лукуватим розмахом кинулася в простір і спинилася срібною мерехтячою точкою на противнім місці безкрайого голубого неба.

Одиноко й опущено лежав бурдей напереді горстки тих лісових дерев, що збилися до купи садовини, а його два дрібні віконця вилискувалися щиро до ясного місяця і до широкої площини, що розлилася перед ним.

Стара Сойка, здавалося, мала лихий сон. По довгім вештанню з одного кута свого обійстя в інше, сіла й завилала. Її голова була сим разом спущена до землі, а її виття повне болісних, зловісних вібрацій.